

lõpmise pääle, mille pärast laugelt maalt olete siia tulnud, wastuse annan, pean teile üht lugu jutustama, mis pärast teist tuntud sündmust sündis.

„Terwel maal, ligidal ja laugel, on tuttav ja teada, et meie suur kuningas naesterahwa iludusest suurt lugu peab ja kõige ilusamad naesterahwad terwest riigist kuninganna ja printsesside õueneitsidels on kogunud. Kui mitte kuninga suurt õiguse armastust niisamuti laialt ei tuntaks, nagu meie õueneitside suurt iludust, siis läiks meie riiki wististi kolepalju wõõraid ja ei saaks meil muud tehagi, kui imestajaid wastu wõtta. Seda ei ole palju aega tagasi, kui laugelt maalt üks ilus, mehine prints meie juurde ilmus. Kuningas laskis teda oma ette tulla, wõttis teda armulikult wastu ja läsis ta reisi otstarbe järele.

Sääl wastas prints, meie kuningliku õuononna neiude iluduse kiitus olla tema juurde tunginud, ja nüüd olla ta tulnud, et üht nende seast omale abikaasaks walida.

Seda julget wastust kuuldes paisus meie kuninga otsaessil wihasoon üles, ta sai trooni pääl rahutuks ja meie karisime kõit, et ta mõne rutulise ja koleda otsuse annab. Ta surus aga määratu suure tahtmiseõuuga oma wihamaha, ja end printsi poole pöördes sõnas ta: „Sinu palwe on kuulda wõetud. Homme lõunaajal saad ühe meie kõigeilusama neiuga paari laulatatud!“

Siis läskis ta meid: „Walmistage kõit homsels pulma wastu siin palees walmis! Subatage ouustatud prints ta tubadesse ja andke talle kõit, mis ta ial soowib. Ka igasugu lästidõlised saatke ta juurde, et ta enesele wõib walmistada lasta, mis pulmades tarwitab!“

„Uga majesteet,“ hüüdis prints, „enne kui need ettewalmistused algawad, tohaksin ometi . . .“

„Mitte sõna erom!“ müristas kuningas, „minu lõud on antud, muud ei ole enam tarmis! Sina palusid, mina täitsin — sest on küll! Ela hästi, mu prints; jälle nõgemiseni homme lõuna-ajal!“

Kuningas tõusis püsti ja lahkus, kuna meie printsi ta tubadesse saatmise ja talle kõit andmise, mida ta tarwitas. Tema aga oli väga rahutu ja murelik.

„Ma ei saa sellest rutust aru,“ sõnas ta oma saatjate wahtu; „miks wiidalse mind nelude ette, et nende lehkelt ledagi omale wõltsin walida? Ma ei taha mitte üksnes nende nägu näha, maid tohaksin ka nende waimu proovida.“

„Meie läest ei saa ja midagi teada,“ oli wastus. „Mis meie kuningas häälts arwab, seda ta teeb, — muud meie ei tea!“

„Kuninga läst näitab aga väga iseäraline oletwat,“ tähendas prints; „minu arwamisega ei läi see ludagi lofsul!“

Eel filmopilgul lähemes printsi saatja, seda ta seni ei olnud tähelegi pannud. See oli lajade õladega, rõõmsa näoga mees, kes paremas laes suurt mõõta hoidis, mille tera seliti kandja laewarre pääl seisis. Ta kandis seda koledat sõjariista nii õrnasti, nagu oleks see mõni mogaw lofs olnud, siis kummardas ta sügawasti.

„Kes sina oled?“ küsis prints ja astus sammugi tagasi, niipea kui mõõta nägi.

„Mina“, wastas ligineja naeratades, „olen wiitwatajate aitaja. Kui meie kuningas oma soowisid mõnele oma alamale ehk ka wõõrale teatab, les nendega wabest mitte rahul olla ei taha, siis pandakse mind tema seltsiltsels.“